

Въ същото време буди народностното съзнание и дълга къмъ родината у учащитѣ се тамъ изъ разнитѣ училища български младежи, оглашава ги въ народното дѣло и ги заклева за него въ предстоящото имъ поприще. Убеждава ги да напустнатъ гръцкото учение и да отидатъ да се учатъ въ Русия, ходатайствайки същевременно предъ влиятелни руси и българи за целта.

Въ 1845 г. следъ като завършилъ учението си по хирургия въ Италия, отива въ Парижъ, за да вземе участие въ образуваното тамъ славянско дружество, но като видѣлъ, че то било основано отъ поляка Чарторижки само за полски цели — противъ Русия, следов. безполезно за българитѣ, разубеждава всички учащи се тамъ българи да не участватъ въ него.

Установенъ като лѣкаръ въ Букурещъ и отпосле въ Браила презъ 1845 год. Селимински, виждайки повишения народенъ духъ насочва правилно борбата противъ Фенера и формулува народнитѣ искания въ подаденото отъ страна на народа прошение на султанъ Абдулъ-Меджидъ въ г. Русе презъ май 1846 година.

Въ 1847 г. предпазва народа да не вземе участие въ неподготвено възстание, подбуждано отъ гръцки апостоли въ полза на Гърция, а гибелно за българитѣ.

Въ 1854 г. събира 1,200 души българи доброволци, съ които участва въ Кримската война презъ 1854—5 г. като същевременно основава въ Букурещъ народенъ комитетъ, който да ръководи народното участие при настѣпване на рускитѣ войски въ България. Съ това той още веднажъ възвиси българския народъ предъ Русия и цѣлия свѣтъ.

Отъ 1856—62 г. той е срѣдищната личностъ между ромънскитѣ българи по църковния въпросъ. При негово ръководство българската община (общество) въ гр. Браила става примѣрна по своята просвѣтна дейностъ. Народни представители въ Цариградъ и други народни дейци се допитватъ до нея и до нейния ръководителъ и черпятъ спасителни съвети, мощни доводи, насърчение и твърда решителностъ въ разпрата си съ Фенера. Въ разни писма, статии и памфлети, той лично или отъ името на общината проповѣдва научно-философски схващания по църковния въпросъ. Това време той написва „Българския църковенъ въпросъ“, „Религия, духовенство и Църковния ни въпросъ“, „Бива ли и може ли Евангелието да се преведе на разнитѣ езици“ и др., дето отъ исторично, догматично и